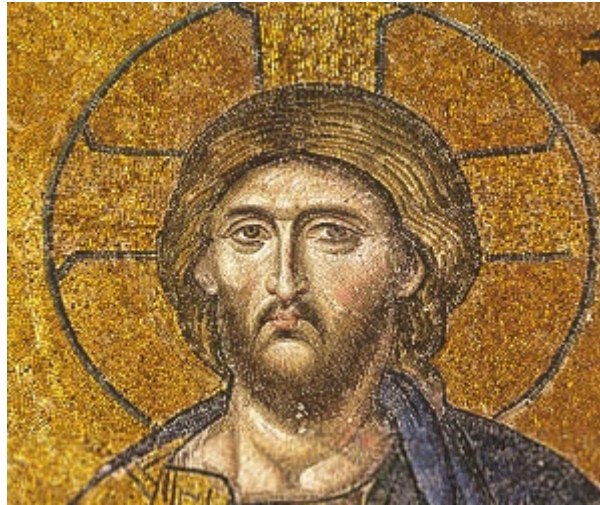

Ο Θεός ποτίζει τη δίψα για αγάπη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κάθε διψασμένο για αγάπη ποτίζει ο Θεός.

Κάθε διψασμένο για απάτη ποτίζει ο πονηρός.

Με τον ερχομό μας σ' αυτή τη ζωή ξεκινάμε μια εξαντλητική πορεία προς το άγνωστο. Καθημερινά διψάμε και αποκάμνουμε από την κόπωση και τον ιδρώτα του ανηφορικού μας Γολγοθά. Και η δίψα μας είναι διπλή, σωματική και ψυχική, αφού ως άνθρωποι έχουμε σώμα και ψυχή. Και όπως διψάει το σώμα και δεν μπορεί να ζήσει χωρίς νερό, έτσι διψάει και η ψυχή. Ποιά, όμως, είναι η δίψα της; Μα οι ευγενείς πόθοι, οι επιθυμίες και τα όνειρα. Αν στα ζώα πετάξεις λίγο σανό μένουν ευχαριστημένα, τον άνθρωπο, όμως, μπορεί να τον βάλεις μέσα σε παλάτι, μπορεί να του δώσεις όλα τα υλικά αγαθά, μπορεί να τον ντύσεις με μετάξια και πορφύρες και να παραμένει ανικανοποίητος. Τούτο συμβαίνει γιατί αυτός ζητάει κάτι ανώτερο, κάτι υψηλότερο.

Ο Δημιουργός και Θεός μας έχει μεριμνήσει τόσο για το ξεδίψασμα του σώματός μας όσο και της ψυχής μας. Στην πορεία μας έχει δημιουργήσει πηγές με ολόδροσο νερό, που ευφραίνει και δυναμώνει σωματικά τους οδοιπόρους της ζωής. Δεν φτάνουν, όμως, μόνο λίγες πηγές, γιατί το ξεδίψασμά μας είναι προσωρινό. Μετά από λίγο θα θελήσουμε πάλι να πιούμε νερό και μέχρι το τέλος της πορείας μας θα χρειασθούμε αμέτρητες πηγές, για να μην πεθάνουμε από τη δίψα. Για το ξεδίψασμα των ψυχών χρειάζεται νερό άυλο, νερό τονωτικό μεγάλης διάρκειας,

και γι' αυτό μας προσφέρεται ο ίδιος ο Θεάνθρωπος, ο γλυκύτατος Ιησούς μας, ο οποίος είναι η πηγή της ζωής και μας φωνάζει: «Ο διψών ερχέσθω προς με και πινέτω» (Ιωάν. ζ 37). Όποιος διψάει ας έρθει σ' Εμένα και ας πιεί. Και όποιος πιεί από το νερό, που Εγώ θα του δώσω «ου μη διψήση εις τον αιώνα» (Ιωάν. δ 14), δεν πρόκειται να ξαναδιψάσει μέχρι το τέλος της ζωής του, που θα τον φέρει κοντά Μου, στην ουράνια Βασιλεία Μου.

Δεν είναι τραγικό να έχουμε δίπλα μας ολόδροσα, τρεχούμενα νερά, να μας περιβάλλουν καταρράκτες χάριτος, και εμείς να καιγόμαστε από δίψα; Να βλέπουμε τα νερά και να μην τα πλησιάζουμε; Να διψούμε μέχρι θανάτου και να μην σκύβουμε να πιούμε από το νερό που μας προσφέρεται πλούσια από το Χριστό μας, τον μόνο που μας αγαπά ειλικρινά και θέλει τη σωτηρία μας;

Δυστυχώς για εμάς τους ανθρώπους κυριαρχεί το αναπάντητο ερώτημα: Αλήθεια, διψάμε για το «ύδωρ το ζων» (Ιωάν. δ 11), διψάμε για αλήθεια, για δικαιοσύνη, για

αγάπη, για ειλικρίνεια, για ειρήνη; Διψούμε για ζωή, μιας άλλης ποιότητας; Αν ναι, τότε διψάμε για Χριστό και Εκείνος μας ποτίζει με το νερό της χάριτός Του, της παντοτινής χαράς, της θεϊκής Του δυνάμεως, της υγείας, της επιζητήσεως της αιωνιότητος. Αν όχι τότε προσπαθούμε να σβήσουμε τη δίψα μας με διάφορες φιλοσοφικές θεωρίες, με διασκεδάσεις, με ξέφρενο κυνήγι χρημάτων, φήμης και δόξας που δεν μας συνοδεύει μετά το θάνατό μας, αφού είναι δόξα πρόσκαιρη, δόξα που την παρασύρει σαν ατμό ο αέρας του θανάτου. Και τότε η καρδιά μας παραμένει ανικανοποίητη, στεγνή.

Διψάμε για αγάπη; Θέλουμε να μας αγαπούν ανυπόκριτα οι άλλοι και να αγαπάμε πραγματικά; Να, ο Χριστός μας, η αυταγάπη, που μας καλεί κοντά Του λέγοντάς μας: «Ελάτε κοντά μου, να μάθετε να αγαπάτε άδοξα όλους, «καθώς εγώ ηγάπησα υμάς». Ελάτε κοντά μου και προσπαθείστε να βρίσκεσθε σε συνεχή εγρήγορση και αγώνα. Αλλά μην ελπίζετε ότι θα ξεδιψάσετε με τα έργα σας ή με την αξία και τα προσόντα σας, αυτά που Εγώ σας έδωσα. **Μόνο το έλεος Μου ξεδιψάει και σώζει.** Η βασιλεία των ουρανών δεν λαμβάνεται ως αντιμίσθιο των έργων σας, αλλά χάρη των οικτιρμών Μου, γι' αυτό με ταπεινό φρόνημα, αυτό που Με συγκινεί, να λέτε: «Όταν ποιήσητε πάντα τα διαταχθέντα υμίν, λέγετε ότι δούλοι αχρείοί εσμεν, ότι ο ωφείλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ. 17. 10).

Όταν διψάμε για αγάπη μας ποτίζει με το νερό της αγάπης Του ο ίδιος ο Θεός μας. Όταν, όμως, διψάμε για κακία και απάτη, τότε μας ποτίζει με το φαρμακερό νερό του ο πονηρός, και φαρμακωμένους μας οδηγεί κοντά του, στο «σκότος το εξώτερον» (Ματθ. κε 30).

Διψάμε για ελευθερία; Οι ηγέτες μιλούν για ελευθερία, ενώ φτιάχνουν θηλιές για τις ψυχές των λαών τους. Μόνον ο Υιός του Θεού της Αγάπης μπορεί να μας ελευθερώσει από τα πάθη που μας πνίγουν και να είμαστε αληθινά ελεύθεροι.

Το νερό δεν μας ξεδιψάει, όταν το κοιτάμε, αλλ' όταν το πίνουμε. Και πρέπει να πούμε πολύ. Ο Χριστός να μπει μέχρι το βάθος των σκέψεων, των αισθημάτων, της υπάρξεώς μας με τη διαρκή επιζήτησή Του, με την ασίγητη προσευχή μας και με τη μετάληψη του Σώματος και Αίματός Του.

Σκεφθείτε ένα ζωγράφο να έχει πάρει όλα τα σύνεργά του μαζί με ραδιόφωνα, καπέλλα, φωτογραφικές μηχανές και ο,τι ο τεχνικός πολιτισμός προστάζει και να έχει πάει σε μια έρημο να ζωγραφίσει έχοντας όμως ξεχάσει το πιο απαραίτητο, το παγούρι με το νερό. Μπορεί να ανοίγει το ραδιόφωνο και να ακούει απατηλά λόγια και τραγούδια. Όταν, όμως, θα διψάσει, τι να τα κάνει όλα αυτά που προσφέρει ο μηχανικός πολιτισμός; Μένει διψασμένος στην έρημο. Αυτή την εικόνα παρουσιάζει ο προφήτης Δαβίδ λέγοντας· Δίψασε η ψυχή μου, Κύριε, μέσα σε τούτη την έρημο·

«Εδίψησέ σε η ψυχή μου, ποσαπλώς σοι η σαρκ μου εν γη ερήμω και αβάτω και ανύδρω» (Ψαλ. 62,1).

Εμείς οι πιστοί διψασμένοι οδοιπόροι στην έρημο της ζωής δεν χρειάζεται παρά να σκύψουμε και να πιούμε. Η πίστη μας είναι πηγή ύδατος ζώντος. Το λέει και ο Προφήτης Ιεζεκιήλ στην Παλαιά Διαθήκη. Είδε αυτός ένα όραμα. Είδε να βγαίνει νερό από το Ναό και να γίνεται ρυάκι. Για χίλια μέτρα μήκος το νερό έφτανε μέχρι τον αστράγαλο. Στα επόμενα χίλια μέτρα ανέβηκε ως τα γόνατα, στα επόμενα χίλια έφτασε μέχρι τη ζώνη, και στα επόμενα χίλια έγινε πλέον ποταμός αδιαπέραστος. Στις όχθες του αναπτύχθηκε πλουσία βλάστηση και καρποφόρα δέντρα, ενώ στα ζωογόνα νερά του κατοικούσαν άφθονα ψάρια. Ο ποταμός αυτός εικονίζει την πίστη μας και την αύξησή της μέσα στους αιώνες. Είναι το ρυάκι, που πήγασε από τις πληγές του Εσταυρωμένου. Σιγά – σιγά μεγάλωσε και έγινε αείρροος ποταμός που αρδεύει συνεχώς με τα νάματά του το πρόσωπο όλης της γης. Αυτή είναι η Εκκλησία που ίδρυσε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο ευλογούμενος και υπερυψούμενος εις τους αιώνες.